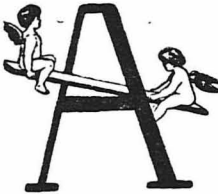

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Μιά μονομαχία για την καρδιά του γόντου ντέ Ρισελιέ. "Όπου η σφαίρα της κομήσης ντέ Πολινιάκ σακκατεύει το κούτακι της μαρκησίας ντέ Νέλ. Δυό τρομερές αδελφές που γύρευαν διαρκώς καυγάδες. Το σικτρό τέλος της κυρίας ντέ Σατώ-Γκαί. Πώς ή κ. ντέ Μπονεβάλ σκέτωσε σέ μονομαχία τών άγαθού σύζυγού της. 'Η Λά Μωπέν και ή μονομαχίες της. Πώς σκέτωσε τρεις νέους, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΚΟΜΑ και τώρα οι κάτοικοι της Ούγγαρίας εξακολουθούν να διατηρούν τή παλιά Ιεποτικά τους έθιμα, σέ μία εποχή δηλαδή, όπως ή σημερινή, κατά τήν όποια ή περασμένη συνήθειες κάθε τόπου εξαφανίζονται μιά-μιά. "Ετσι, πρό ήμερών, ό ασφματός μάς άνήγγειλε με δυό λόγια ένα ζωοτικό δράμα που έγινε τελευταία στή Βουδαπέστη και που θυμίζει ανάλογα δράματα που συνέβαιναν συχνότατα άλλοτε στή χώρα των μαγυάρων. Δυό κυρίες τής άριστοκρατίας μονομάχησαν για τή ώραία μάτια ενός νεαρού γαιοκτήμονος, σιζύγου τής μιάς και φίλου τής άλλης. 'Η μονομαχία αυτή — μονομαχία μέχρι θανάτου — διεξήχθη με... σταθιά του Ιεπικού, όπως και στόν μεσοίωνα. Και τή άποτελέσματά της ήσαν τρομερά. 'Η σιζύγος του γαιοκτήμονος πεταόκοψε κυριολεκτικά τήν αντίηλό της, ή όποια πέθανε ύστερ' από δυό μέρες, από τή σοβαρά τραύματα που είχε λάβει.

"Όπως είπαμε και παραπάνω, ή μονομαχίες μεταξύ γυναικών ήσαν συνήθιστας άλλοτε στήν Ούγγαρία. Μά, και στή Γαλλία των Ιεποτικών χρόνων, συχνά ή γυναίκες ήσαν σπο πεδίο τής τιμής τής ασθματιανής διαφορές τους. Μερικές από τής ιστορικές αυτές μονομαχίες θά σάς αναφέρουμε σήμερα:

'Επί βασιλείας του Λουδοβίκου 15ου, δυό από τής πιο έξέχουσες κυρίες τής άλλης, ή μαρκησία ντέ Νέλ και ή κόμησσα ντέ Πολινιάκ, είχαν ερωτευθεί συγχρόνως τόν διάσημο γόητα δούκα ντέ Ρισελιέ. 'Ο Γάλλος αυτός δόν Ζουάν — τού όποιο ή ζωή στάθηκε πιο περιπετειώδης κ' ενδιαφέρουσα κ' από τού Καζανόβα — είχε δώσει ραντεβού και στίς δυό μαζί, τήν ίδια μέρα, πιστός πάντοτε στήν τακτική του να μην αφήνει καμιά γυναίκα να ξεφεύγει από τή χείρα του. Τό δυστύχημα όμως γ' αυτόν ήταν πού έκανε λάθος κ' έδωσε στίς δυό θανατώστους τού ραντεβού όμ' μονάχα τήν ίδια μέρα — αυτό δέν ήταν κάτι πρωτοφανές για τόν κατακτητή! — αλλά και τήν ίδια ώρα!

Τό άποτέλεσμα ήταν να συναντηθούν, τήν ώριμμένη ώρα, ή μαρκησία και ή κόμησσα στό δωμάτιο τού δούκα ντέ Ρισελιέ... Θά χροαιόζιταν ένας δεύτερος 'Όμηρος για να περιγράψει τή συμπλοκή πού έγινε τότε μεταξύ τών δυό μαινομένων γυναικών και τήν όποια ό δουξ παρακολούθησε κρυμμένος, για κάθε ένδεχόμενο, πίσω από μιά πολυθρόνα... Τέλος, ή δυό αντίηρες, άφου μάλλιστραβήχτηκαν, κορυφιάστηκαν, γροσσουίνιστηκαν και χάλασαν τή περικοπημένα τους νυχάκια ή μιά στό πρόσωπο τής άλλης, χωρίς όμως να τούς περάσει ή μήνις, άποάσισαν να δώσουν ένα όριστικό τέριμα στή διαφορά τους, έπί τού πεδίου τής τιμής.

—Θά μονομαχήσουμε με πιστόλι! προσέθεσε ή κυρία ντέ Νέλ, κάνοντας μιά εύγενεστάτη ύπόταξι. Γνωρίζω ότι είστε έξοχημένη στή σκοποβολή.

'Η κυρία ντέ Πολινιάκ ύποκλήθηκε κ' αυτή με τήν ίδια εύγενεία — δέν πρέπει να ξεχνάτε ότι βρισκόμαστε στήν εποχή τού Λουδοβίκου 15ου — και άποαρίθηκε:

— Δέχομαι, με τόν όρο να πυροβολήσετε έσεις πρώτη. Και σάς παρακαλώ πολύ να με σημάδεψετε καλά. Άν θέλετε να λείψω από τή μέση!...

'Η δυό κυρίες ανέβηκαν σ' αμάξια τους, πού τής μετέφεραν ύστερ' στό στήμα του!

'Η λαγές τών Γάλλων πού έφταναν, μεγάλωναν όλοένα. 'Ο νεαρός ύπολοχαγός σήκωσε όρμα τό πιστόλι του, στήριξε τή κνήμη στόν κρόταφο του και, πριν ό άνδρας τόν προφτασουν να τόν έμποδίσουν, τράβηξε τή σκανδάλη... Τό σώμα του έπεσε μπρούμυτα πάνω στή Ρόζα και τή χείλη του άκούμησαν σ' ένα μακαόφοιο φίλλ θανάτου στά χείλη εκείνης!...

"Όταν οι Γάλλοι, πού ξαναήσαν τού χωριού, μπήκαν μέσα στό ταχυδρομείο και συνέφεραν με τής περιουσίες τους τήν πληγωμένη Ρόζα, τής ελίταν:

— Έυγε σου! Είμαι μιά γενναία Γαλλίς!... 'Η ήρωική και νικηφόρα πάλη σου με τό τέρας αυτό, (κ' έδειξαν τó πτώμα του ύπολοχαγού) δέν θά μείνει χωρίς άνταμοιβή.

'Εκείνη όμως χαμογέλασε πικρά και πλησιάζοντας τόν όφραίο σκοτωμένο, κώλησε τή παρθενακία τής χείλη στά χείλη του, έννο ό στρατώται τήν κούττασαν κατάπληκτοι.

—'Η μόνη άνταμοιβή τού θέλω, είπε, τέλος, ή Ρόζα, εινε να θάψετε τόν Κάρολ και να βάλετε στόν τάφο του πολλές-πολλές πασχάλιές. Ναί, να του βάλετε πασχάλιές, πού τόσο πολύ τής άγαπούσε!

Κ' άφησε τή δάκρυά της να κλήσουν έφθονα από τή μάτια της.

από λίγο σέ μιά εφημερή δενδροστοιχία τού δάσους τής Βουλώνης. Διατητής τού άγώνος θά ήταν ό μόνος ένδεδειγμένος γ' αυτή τή δουλειά — ό δουξ ντέ Ρισελιέ! 'Η αντίπαλος ήσαν τής θέσεις τους και ό δουξ έδωσε τó παρ'άγγελμα. 'Η κυρία ντέ Νέλ πυροβόλησε πρώτη, μά ή σφαίρα της... έσπασε τó κλαδί ενός δέντρου, σέ ύψος πέντε μέτρων πάνω από τó κεφάλι τής κομήσης ντέ Πολινιάκ. 'Η κόμησσα χαμογέλασε.

—Τό χέρι σας, κυρία μου, τρέμει από τόν θυμό! είπε. Κιττάτε πως πρέπει να πυροβολήτε!

Και πίεςε τή σκανδάλη. Αυτή ήταν πιο τυχερή, γιατί ή σφαίρα έξοψε τή άκρη τού αυτιού τής μαρκησίας ντέ Νέλ, ή όποια έπεσε κάτω λιπόθυμη.

Εικοσιτέσσερες όλόκληρες ώρες ή μονομαχία αυτή άποτελούσε τó μοναδικό θέμα συζητήσεως στήν Αύλη τών Βερσαλλιών. Τήν έπομένη όμως οι άντακοί έλαπαν γ' ασχολούνται με τήν κόμησσα και τή μαρκησία, για ν' άρχίσουν τó κουτσομπολιό πάνω στούς... καινούργιους έρωτες τού άκούραστου δούκα ντέ Ρισελιέ!...

Τόν καιρό πού βασιλεύς τής Γαλλίας ήταν ό Λουδοβίκος 13ος, δυό αδελφές, ή κυρία ντέ Σατώ Γκαί και ή κυρία ντέ Μπονεβάλ, είχαν βγάλει όνομα τρομερών ξιφομάχων. 'Η πρώτη, μάάλιστα, δημιουργούσε διαρκώς σκηνές και έπεισόδια με τούς ευγενείς τού περιβάλλοντός της, για να τούς προκαλέη ύστερα σέ μονομαχία είτε με ύπρος, είτε με πιστόλι.

Μιά μέρα, έννο περπατούσε σ' ένα άποκέντρο δρόμο, συναντήθηκε με τρεις νέους. Έξείνοι τήν κούτταξαν και προσέπεσαν. Δέν πρόφτασαν όμως να προχωρήσουν πολύ, γιατί άκουσαν ξαφνικά τήν άγνώστη τους κυρία να τούς λέη, κατακόκκινη από θυμό:

—Είστε άγροοίκοι και κακομαθημένοι!...

Οι τρεις νέοι τή έχασαν, όπως ήταν έπόμενο. Δέν ήξεραν τί να ύποθέσουν...

—Μά, γιατί μάς βρίζετε; ρώτησε, τέλος, τή μαινομένη γυναίκα ένας άπ' αυτούς.

—Γιατί περάσατε από μπροστά μου χωρίς να με χαιρετήσετε!...

—'Αφού δέν είχαμε τήν τιμή να σάς γνωρίζουμε...

—Είστε χυδαίοι, τó επαυλαϊνάω... Και σάς προκαλώ και τούς τρεις σας σέ μονομαχία... Φυλάχθιτε!

Και ή κυρία ντέ Σατώ Γκαί έξοφούλησε. (Άσπασίσαμε γ' άνέφρονες ότι ή κυρία αυτή άριστοκρατίς δέν έβγαინε ποτέ έξω, άν δέν περνούσε από τή μέση της ένα σπαθί κ' ένα πιστόλι!). Οι τρεις νέοι, πού ήσαν άπλοιοι, προσάπησαν να τήν καθησυχάσουν... 'Εκείνη όμως όρισε πάνω τους άκάθεκτη, με ξεσηκωμένο τó σπαθί της!... Και ένα από τή παλιμαρία, βλέποντας ότι κινδυνεύει ή ζωή της από τήν νανδά αυτήν, αναγκάστηκε, με μεγάλη του λύπη, να τήν άπάξη από τó λαϊκό και να τήν άρπεί!...

"Όσο για τήν αδελφή της, τήν κυρία ντέ Μπονεβάλ, — με τήν όποια κανείς πειά δέν τολμούσε να μονομαχήσει, — αυτή, θέλοντας μιά μέρα να ίεανοποιήση τó πάθος τής μονομαχίας και μη έχοντας κανένα άλλο αντίπαλο προχειρότερο, άπλοια κ' ένα ύπρος τόν ταλαύτορο σιζύγού της, έναν άγαθό τύπο σοφού, και έτετέθη έναντίου του. Και έννο εκείνος, ζαλιμένος και φοβισμένος, προσπαθούσε να ξεγηγήση στή γυναίκα του ότι αυτό πού έκανε ήταν παραφροσύνη, ή κυρία ντέ Μπονεβάλ, ύστερ' από μερικους διαξίφισμούς, τού κάρφωσε τó σπαθί της στήν καρδιά!...

Θυλικές έπίσης θά παραμείνουν ή περιπέτειες τής Λά Μωπέν, μιάς άλλης τρομερής άντρογυναικας, ξιφομάχου τής εποχής εκείνης.

'Ενα βράδυ ή Λά Μωπέν, βλέποντας τρεις νέους να ερωτοτροπούν με μιά κοπέλα, έννοιωσε τόν ίεποτιμού της να έξεγειρείται μέσα της. Τούς πλησίασε, άγρια και ξαναμμένη, και τούς είπε άπειληκτικά:

—Σάς παρακαλώ ν' αφήσετε ήσυχη αυτή τή νέα!

—Μά...

—Δέν δέχεσθε;... Πολύ ώραία! Σάς προσκαλώ λοιπόν σέ μονομαχία!...

Οι τρεις ευγενείς δέν ήσαν δειλοί. Δέχτηκαν τήν πρόκληση, άν και γνώριζαν πως ή Λά Μωπέν ήταν ένα από τή καλύτερα σταθιά τής Γαλλίας. Και μονομάχησαν μαζί της, ό καθένας χωριστά, για να φωνευθούν και οι τρεις από τήν τρομερή αυτή γυναίκα... Μά, ύστερ' από τή δραματική αυτή μονομαχία, ή Λά Μωπέν δέν μπορούσε να μείνη πειά στή Γαλλία. Αναγκάστηκε να καταφύγη στό Βέλγιο — και κανείς από τότε δέν έμαθε τί άπόγινε ή ιστορική αυτή ξιφομάχος...

